

Recep Subaşı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acı Kave

dünyada birtanedir
anadoludayım
her köşede iki tanedir
kavedeyim

erkekler vardır
ve duman
kâh cigara kâh nargile kâh çay dumanı
toptan bahsederler
devletten memleketten
en çok da kadınlardan
hepsi bilir çünkü
hepsi anlatır
sormayın sakın
ne işiniz var o zaman burada
sakın
kadın ruhunun zerafetiyle okşanmamıştır bedenleri
kırıcıdır
yontulmamıştır dikenleri
acıdırlar acıtırlar
böylesini severler
cigara içerler nargile içerler
şeker atılmamıştır çaydırlar
ama
şeker söyler kaymak söyler bal söylerler

Recep Subaşı

Affan Dede

bir kave buldum
kenarında zihnimin
düşmüş artakalan düşlerimden
hani affan dedenin takıldığı

ilk kazığımı burda yedim ben
ilk kazığımı affan dededen

affan dede ver paramı geri
al git köhnemiş senelerimi

büyüklerim anlattı
hayal kurmaya da burda başlamışım
al demiş affan dede
yak
bi tane de sen yak
sıkıştırmışım ilk hayali göz kapaklarımın arasına
başta göz yaşı yapmış
alışmışım sonra
çocukluğumu vermişim sonra
bir hayale affan dedeye

ilk kazığımı burda yedim ben
ilk kazığımı affan dededen

affan dede ver paramı geri
al git köhnemiş senelerimi

sonra allayıp pullayıp
sattı bana çocukluğumu
bozuk yumurtayı dışından nasıl anlarsın ki
baktım fuzuli
atsan atılmaz satsan satılmaz
getirdim geri affan dedeye
keşke bunun yerine bir hayalim olsa şimdi

ilk kazığımı burda yedim ben
ilk kazığımı affan dededen

affan dede ver paramı geri
al git köhnemiş senelerimi

Recep Subaşı

Ah Be Kadın

nereye gitsem yanımdasın
vefakâr kadın

bıkmazsın usanmazsın
cevakâr kadın

haberin yok derdimden
bîhaberdâr kadın

sen yatağında mışıl mışıl
sevakâr kadın

Recep Subaşı

Allahuekber Ayazında Alaz

aç ekmeğe hasret
namert katığa düşkün
.....gözlerinden bir dünya çıkarttım
.....hayallerine bile göstermeden çektim aldım
.....agraf ettim ömrüme
.....belki doğrular sendedir diye
aç ekmeğe hasret
namert katığa düşkün
.....bir dünyam olsun istedim
.....tohumu ruhumdan parça
.....çiçek ektim sevda çölüne
.....yağmadı hiç yağmur
.....vermedi kimse su
aç ekmeğe hasret
namert katığa düşkün
.....yaşamak arzusuydu ülkümüz
.....istemedik almak boş nefes
.....ben yanarken dürüstlük hasretiyle
.....yalan duymak istemiyorsan eğer
.....soru sorma o zaman dediler
aç ekmeğe hasret
namert katığa düşkün
.....sıcak bir dünya istedim sadece
.....bulamadım dünyamı ısıtacak kimse
.....çaldım taştan taş bedenimi
.....bir ReSu yaktım neşrettim ateşini
.....sızlattım sarıkamışın toprağını taşını
aç ekmeğe hasret
namert katığa düşkün
.....takdir bekledim zamansız mum alevim için
.....ısıtabilseydim tarihi gitmezdi doksan bin
.....eritemedik karları koruyamadık memedi
.....çünkü tarih tekerrür
aç ekmeğe hasret
namert katığa düşküdü

Recep Subaşı

Anlařılmama(Yok Olma) Korkusu

o da dinlemeyecek
anlatamayacađım
ve korkarım böyle sürece
söyleyemeyeceđim
bir gün bindiğimde kızıl kayığa
kürek tutan sırdaşım bilmeyecek
ve ben anlařılmadan
ve artık bitmiřtir söyleyeceklerim
toprak atılacak üstüme
kızıl kayak bile dinlemeyecek kızıl yolculukta
ve ben gideceđim tek bilene
ve ben hesap vermeye

Recep Subaşı

Archimed'e Sitem

ben ne sevgililer bekledim duraklarda
ben ne sevgililer bekledim istasyonlarda
ben ne sevgililer bekledim limanlarda

kim bulmuş tekerleđi
kim bulmuş kaldırma kuvvetini

gelsinler hadi
onlar beklesin sevgiliyi

Recep Subaşı

Aşk

kendini melaïke sanma
zaman seni de yorar
benim senden fazla
bir tazecik elifim var

Recep Subaşı

Aynı Kadın

bir kadın
düştü gözlerimden
yaralandım yalan sözlerinden
bir kadın
yürüyen sokaklarda ve caddelerde
yağmurun kokusu ıslak teninde
sevdası aramak bulunmayı
kavgası bahtıyla bulduğunda

bir kadın
her kadından farklı kadın
bir kadın
her kadın farklı kadın

bir kadın bekler kocasını
o kadın
.....yakmış sobasını
kavgası yanmayan kömürle
dolargaza inat
.....deler onu süngüyle
sevdası ispanaktaki tuz
tüm derdi tenceresiyle

bir kadın
her kadından farklı kadın
bir kadın
her kadın farklı kadın

gece vakti ıslaktı saçları
usulca taradım
düşlerimde tanıdığım bu kadın
yağmurlara uzatıp yıkadım

her kadın gibi bu kadın
her kadından farklı kadın

Recep Subaşı

Babam

ne çarşı eşrafından mehmet dayıydı ölen
ne de haberimiz var 'meçhule giden gemi'den
çıkarak bir yüce kapıdan
zaman unsurlarını terk etti babam

Recep Subaşı

Bedesten

ne tuhaf bir yer burası
heryer bedesten
nasıl bir şehir burası
erkekleri satılmış kadınları kezban
heryerde satanlar ve satılanlar
nasıl bir insanlık var burda
bıkmışlar ekmekten et yiyen yamyamlar
acımak yok
umutları açlar yemiş
merhamet dedelerin masallarında
nineler cehalet işte sabah namazında
onlarda giderse medeniyet tam o zaman
insanlar sadece kendi etrafında döner
sevmek bile kendin içindir
tadı bittiğinde tükürüp atarsın
sevgini sevdiğini
hakkını yemeyelim şehrimin
baklavaları bile acıdır
ama gözyaşı yoktur olmaz
satılanlar kanıksamış mazlum umursamaz

Recep Subaşı

Benim Adım Zaman

benim adım zaman
bir kadının cehennemde yanmasıyım
kapıcı halil efendinin borçlarıyım
rüzgâr ekene fırtınayım
kara kaplı defterim anlayacağın
muda bir yargıcım

Recep Subaşı

Bi Bilsen

neler anlatır bu yürek bilsen neler
anlatır da yetişemez hızına ne dil ne de el
o aşkını yaydığında vücuduma
mürekkep ancak s de
ya bu dil
ah bir s dese
hergün ismin dudaklarıma kadar gelir
lâkin nereye gider
belki kıskanç kalbimin oyunu
belki de nefesimin sonu
tek bildiğim
sen gönlümde sensizken de senleyim
gözlerim hep yolunda
bir de ellerini tutabilsem

Recep Subaşı

Bi Kız

biri vardı biliyorum
öyle böyle değil
binlerce kişiden biri değildi o
bir ülküsü vardı kocaman
kimse bilmiyordu
ben biliyorum
yaşamak için değildi ülküsü
yaşaması ülküsü içindi
ağarmış sakalı yoktu
daha gencecik bir kızdı
geçen günler umurunda değildi
çivi çakardı her takvim yaprağına
küçücük düşlerine kocaman zaferler sığdırıyordu
bilmem ki nasıl yapıyordu
boş zamanlarında hesaplardı sonsuza ne kaldığını
bir deri bir kemik kalmıştı ben gibi
yemek yemez düşlerine yedirirdi
hep iki adımı aynı anda atmayı hedeflerdi
her adımda azalırdı umudu
ama asla bitmezdi
bitmeyecek kadar çoktu
onun yolu hep menzile giderdi
kendini hiç tanımazdı
düşünmezdi ki kendini
düşündükleri kimsenin düşünmedikleri
düşündükleri bekledikleri
düşündükleri kimsenin beklemedikleriydi

sahi ya varmıydı böyle biri
var var ben biliyorum
o da beni biliyor

Recep Subaşı

Bir Kadın Gibisin

bir kadın gibisin
yavaş yavaş öldürüyorsun beni
her öpücükle
biraz daha yaklaşıyorum ecele

bir kadın gibisin
neşemi hüznümü öfkemi paylaşıyorum senle
kalıcı izler bırakıyorsun
gönlüme değil ciğerime

kadından da güzel yanların var elbet
her sabah pijamamla bakkalımdan alıyorum seni
grantuvalet babandan değil
o heyeceanı hergün yaşıyorum

kadından da güzel yanların var elbet
konuşmuyorsun öyle her vakit
herşeyi istemiyorsun da benden
ateş hariç

bir kadın gibisin
korkarak seni kırmaktan
bir kadın gibi
vazgeçemiyorum senden

Recep Subaşı

Biz

uykularımın bölündüğü geceler oldu
sırdaşımı yatırmak gibi musalla taşına
terlediğim geceler oldu
ayaydın gecede ay yanıyordu yüzümüzde
dikenden sakınırken vuran güller oldu kalbimizden
yıldızları toplayıp güneş yaptığımız oldu
kısa gecelerde
çarpınırken oltanın ucunda
çıkarıp attığımız denize
uzun geceler oldu
hayal kuramayanlara hayal verdik gece
rüya dedik kandırdık sizi
umudu olmayana umut verdik
kısmet dedik inandınız
yaşadığını unutanları salladık
sorsanız deprem yaptık

Recep Subaşı

Bizim Sokak ve Özlem

-alev sokak-

dün gece rüyamda
rüya bu ya
bizim sokağım
bizim sokak geziniyor sırtımda
adımlarında zerre duraklama yok
hızlı hızlı
özlem oturuyor kenarımda
bizimki bakmakla bakmamak arası
geçiyor önünden
oysa tanısa ne kadar çok sevecek özlemi
hani özlem de buna değer
o da bakmıyor bizimkine
hani bakıyor da neyse
baksa bizimki ne kadar çok sevecek özlemi
başkası görse birini bekliyor der
yok yok ben biliyorum
kimseyi beklemiyor
oturuyor işte
bizimki de eve girdi
az sonra çıkacak
ben bunu da biliyorum
bari özlem içeri girmese
yoldan başkaları geçiyor
aferin özleme
onlara da bakmıyor
işte bizimki çıktı
ekmeğe gidiyor ekmeğe
yok yok yine bakmadı
oysa hani bi tanısa
bak işte çocuğun dönmesini beklemeden
girdi içeri özlem de
bulutları görmüş olmalı
derken yağmur başlıyor
bizimki koşarak evine
eee kim kaldı geride
yağmur yağıyor dımdızlak kalmışım
yağmur yağıyor ıslanıyorum
yağmur yağıyor üşüyorum
titresem olmaz
bizimki camda
elinde çayı beni seyrediyor
özlem de camda
sen misin onları düşünen
nankör bu insanoğlu
bi daha düşünürsem sizi iki olsun
yağmur yağıyor dımdızlak kalmışım
arabalar geçiyor üstümden

of be insan örtmez mi üstümü
belim de amma tutulmuş

bu saatte özlem de çıkmamıştır ki
acaba adı özlem mi

Recep Subaşı

Bunak

bak
eski ihtiyarlamış bir durak
yağmur altında gırılçıplak
kimse geçmesin
benden/yeter
dokunsan yıkılacak

paşlanmış kalbindeki kapak
çağırma boşuna bakmayacak

bak
eski ihtiyarlamış bir bunak
hatıralar altında gırılçıplak

Recep Subaşı

Bütün Bu Olanlar Sen Gittin Diye

bütün bu olanlar sen gittin diye
önce intihar etti kedim
alkole başladı köpeğim
bu sokak bana küs
arka sokakta gezerim

bütün bu olanlar sen gittin diye
otuz saat oldu günler
uzadı gitti geceler
ay tutmuş güneşi yer
almış yıldızları bir keder

yalan tabi
gittin de ne değişti sanki

Recep Subaşı

ay Masası Kadınları

biz ne kadınlar gördük
hepsi de ne hülyalıydı
biz ne kadınlar gördük
demli çaya karışıp eridiler

bir içimlikti hepsi
bir fırttı ve
bir yudumda bittiler

biz ne kadınlar gördük
ay buharı gibi kokan tenleri
biz ne kadınlar gördük
hale hale gözleri

efkârına tütün sardığımız
yemekten sonra gezen
dudaklarda bir acılık
biz ne kadınlar gördük
hepsi birer hülyaydılar

Recep Subaşı

Çay Şekersiz İçilir

-erhan yılmaz'a-

şair olmak kolay değil
kelimeler süzülür yanaklarından
şair olmak kolay değil
göğsüne saplanır kelimeler
en zoru da onlarsız olamazsın

şair olmak kolay değil
bir pınar gibisindir
dolmak beklersin akmak için
şair olmak kolay değil
ve akan su akmayanı anlatamaz
buz gibidir suyun
lâkin boştur değmeden kimsenin dudağına

şair olmak kolay değil
resim çizmektir kanınla
ancak yazarsan acınla
şiir olur mürekkep kâğıdında

şair olmak kolay değil
her an akarsın
kimse testi tutmaz
testiyi de sen tutarsın

şair olmak kolay değil
kimse içmez belki suyun
tarlada kazılıp kuyun
hasat biter sen kurursun

şair olmak kolay değil
kimse anlamaz belki dilin
karışıp bir dereye yittin
şair olmak kolay değil
belki anlaşırsa dilin
çaya karışıp o zaman demlenirsin
karışırın bile bir aşığın kanına
lâkin şeker katılır ruhuna

Recep Subaşı

Çaycının Aşkı Gibi Fâni Herşey

bir sabah uyandım
baktım ölmüş aşkım
dalgalıydı deniz
demirlemiş ruhum battı batacak
gökyüzüne lanet eden yağmurları gördüm
ilk kez değildi
matemliydi her şey
kararsızlığın kararlı çelişkisiyle baktım etrafıma
zaten herşey bir cenaze bekliyormuş
kıyamet bu kadar kolaymış
kıyamet bundan ibaretmiş

bir çaycının utanması gibi aşktan
meğer herşey ne kadar normal
yalnızca yağmurlu bir günmüş
bir sabah uyandım
baktım ölmüş aşkım
duacısı yok
ağlayanı tek ben
ve ben yıkadım onu
bir sabah uyandım
gömdüm aşkımı
kimsenin haberi olmadan
yüreğimden kalkan cenazeden
ve bende kaldı matemler
ve bildim
tek bende kaldı cenaze duam

Recep Subaşı

Çaydamarlandım Dün Yine

çaydamarlandım dün yine
gezdim baştanbaşa
çaydamarlandım yine
yazdım seni

ismini duvarlara yazdığım alnımla
düşlerimin kanatlarına takılı kelepçe
zincirlerim
tek bağlayan beni bu şehre
seni düşündüm dün yine
kaşların köprü
gözlerin çaydamar deresi
şıpır şıpır şıpır
sonra
sonra saçların söğüt ağacı
hani o bakkalın yanındaki
perçemlerin bir çınar
çaydamar deresine sarkan
bir de gidişin
bin makaslı ray üzerinde homurdanarak
nereye olduğu bilinmeden

şimdi ben hâlâ ordayım
bir tren bileti alıyorum
delik deşik ediyorlar atıyorum
yani
yani bıraktığından hallice

ellerini düşündüm sonra
uçsuz bucaksız
parmakların yol ayrımı
bileklerinde korna sesleri
baş parmağın heralde
yukarı çıkıyor
camiye
sonra bir tren geliyor
kapanıyor geçitler
bileklerinde kan donuyor
o geçen kimin parmakları bilmem

çaydamarlandım dün yine
gezdim baştanbaşa
çaydamarlandım yine
yazdım seni

Recep Subaşı

ölller Güle Dağlar Kaktüse Hasret

kaç zemheri çizdim abamın altına
bilmem kaç
kaç zamandır gözüm yolda yüzün soluk
zamana mı tutsak oldun ne yazık
saniyeler mi taktılar bileklerine
boynunda seneler asıl asrın küreklerine

bazen gitmek vuslattır uzaklara
bazen düşmek azattır tuzaklara
bazen yürümek ıraklara
bâkidir bilene özleyene

acı verse de sükunet
alışır insan elbet
hayaller boğsa da insanı
yaşar düşler ilelebet

kan kırmızı bir gül açar sinada
bir kaktüs turusinada
aykırıdır belki ama
dağlar kaktüsü çöllere gülü unutmaz

Recep Subaşı

Dante'den de Büyük Dedem

yaşama isteği bir heybedir dedemin omzunda
yarım hatıraları attıkça çuvala
yaşama isteği dolar ruhuna

...../ah benim dedem
yaşanamamış

...../yarım hatıralar birikir
hayatı seversin
sen artık/ hepsini yaşamak istersin
beş vakit namaz kılar dua edersin
allah uzun ömürler versin

Recep Subaşı

Dosta Kal

derin bir bakış fırlar durduk yerde
bir türkü söylenir utanarak duyulur duyulmaz
bir şeyler söylenmeye çalışılır geç anlamlar
dosta kal

yüzler durağanlaşır gözler matlaşmış
dudaklar bükülür el çalışmaz
kalp yavaşlar aranır söylenecek söz
dosta kal

camlar donmuştur dışarı bakamazsın
camlar donmuştur kederden kaçamazsın
zaman hızlı ağır kalırsın diyemezsin
dosta kal

bekleşirsin bi yere varamazsın
çare yok gideni tutamazsın
bilsen bile bazen dilini tutamazsın
dosta kal

bazen vapor tren bazen
çalar düdüğünü duyarsın kaldıramazsın
göz yaşlarını artık saklayamazsın
hoşçakal

Recep Subaşı

Doymak

doymak güzel şey
çaya simide peynire
sevgiye ümide özleme
doymak paraya fakirliğe
doymak güzel şey
açlığa bile

Recep Subaşı

Düğüm

bir sabahtı hava ılık
bir sabahtı kapısı aralık
bir düğüm gördü babası
bir düğüm arkadaşı
bir düğüm halkayla birlikte
bir düğüm sallandı gökyüzünde
bir düğüm halkayla birlikte
ölüm düştü gül yüzüne

henüz on yedi yaşındaydı
bir mektup anlattı
koca on yedi yılı
çok düşünmüştü yavrucak
on yedi yılın acısı
senelerden çıkmayacak
diyordu mektubunda
umutla yaşamak ya da umutsuzca ölmek
aynı şeydir aslında
bu yüzden şaşmayın sakın bana
kızmayın darılmayın gücenmeyin
nokta koymaya meyilli ellerim
bu mektubu yazıyorsa sevdiğimdendir
diyordu
salıncakta başlamayan ömrü
şimdi salıngaçta bir beden bıraktı

Recep Subaşı

Gahpe

atıvedim gahpeyi boğulsun deyin çayırma
debil debil debildendi
ah dayanıvemedi yürek
seyidivedim biyol da
gurtarıvedim gahpeyi

Recep Subaşı

Günü Kurtarmak

umutlar yol yol
kaf dağı kavşak
son umut dağın ardında
son kahraman ejderhaya karşı
emekler zayii bilekler bükük
çabalar boş bugün
sonumudumuz kırıldı kırılacak
ateş püskürüyor
bir garbî söylüyor düşman
dişleri arasında bir orkestra
notalar üzerimize geliyor
son kahraman buhranlarda
yandı yanacak
asayı musa gerek
korkunun ecele faidesi yok
bilmem yıkılan kaf dağı
umutlar biter mi
yaş düşecek gözümüze kesin
ama bir keş dağı daha var mı
ya da fe dağı var mıydı
şimdi beklemek prensi günü kurtarmanın adı
bu sinde de böyleydi
sadda da datda da

Recep Subaşı

Herhalde Redifli Kaside

kaçtı aklım dün gece
ben kovaladım o kaçtı yine
koştuk çaydamarı baştan başa
yoruldum oturayım dedim istasyona
baktım düşmüş suzanın uykusu
düşleri de düşmüş
ayıptır açmadım içini
baktım ama aralığında
ben yoktum herhalde
kim vardı göremedim

suzan adımlarını unutmuş asma durağında
biraz beklemiş burada
sonra yürümüş yavaş yavaş
aklında birisi
o aklında ki ben değilim herhalde
kim olduğunu göremedim

bakışları kalmış suzanın burda
balıklara bakmış biraz
sonra bir isim söylemiş
düşmüş dudaklarından dereye
ben değilmişim herhalde
hatırlamadılar kimmiş

suzan burdan dolmuşa binmiş
yanına birisi oturmuş
suzana bakmamış hiç
ilânı aşk etmemiş
çünkü ben değilmiş
kim olduğunu tuğçe de bilmiyormuş

aman tanrım
suzanın gülüşü düşmüş demiryoluna
ay ışığında ne güzel parlıyor
sebebi ben değilmişim herhalde
kim olduğunu raylar bilmiyor

burdaki kasetçiyi dinlemiş suzan
kulaklarının gölgesi düşmüş yere
eşlik etmiş şarkıya
notalar direklerde asılı
bana söylememiş herhalde
kime söylediğini sazlar bilmiyor

suzan bir gül koklamış yürürken
suzanın kokusuyla birlikte
gül kokusu sinmiş ağaçlara
öyle koklamış ki dallar eğilmiş yere
bu gülü ben vermedim
kimin verdiğini ağaçlar görmemiş

yok yok o ben değilim
aydamar beni tanır
herhalde

Recep Subaşı

Hey Şehadet

hey
nisan günü yağan yağmurda burcu burcu toprak kokusu
hey
ana yüreği kokusu kına yakılmış
hey
başı öne eğik göğre bakış
göğre çıkmak için toprağa giriş
hey
yarınını bavula koyup yolculuğa çıkış
hey
kolları ardında mevlaya koşuş
süzölüş şahdamarına belki daha yakına
hey
oğul uşak sevgisi sana kurban edilmiş
hey
yeri kalmamış aşkından kanın kalpten akışı
hey
yarının düşlerde olmayışı
bıçak kınında boş deyip atılış
üçüncü günü görmemeye gözleri kapatış
sıra beklemek değil kapıya yöneliş
giyinip kuşanmaya fırsat bulamayış
yarış daha önce ölmeye
toprağı ıslatış karış karış
hey
allaha varış
hey
allaha yakarış
hey şehadet hey

Recep Subaşı

Hittin Haçsızları

ne ben selahaddin
ne de düşen kudüstü
ama öyle gibiydi
çıkarmalar yaptılar göğsüme
ucuz insanların istilasıydı
cumaydı istilaydı
sürdüler atlarını başkentime
ölmeyi emretmemişti beyimiz
öldürmeyi sabaha kadar
gürültölüydü
osman paşanın kolu değmişti yüreğime
saymadım ama on bin top demişlerdi
toplu mezarlar açtım
bedenleri buruşturdum attım
toprakla örttüm üstlerini
bir tane bile düşman bırakmadan
cumaydı istilaydı katliamdı soykırımdı
acımasızcaydı kan dökülmedi
kansızdılar
kabul edene istiklâl savaşıydı
ya da satak soykırımıydı pazarcı lobisine

Recep Subaşı

İhtiyarlanış

birleřtirir doğan her yeni bir gün
ocuk ruhunun blnmřlklerini
her bir parça
bir arkadařtır oysa

Recep Subaşı

Îmalar

sonu ne olur dersin
.....bir aşkın
yoksunsa îmalarlardan
ufanır mı dersin
.....bir taş gibi
yorulmuş dalgalardan

çıkar defterini kaptan
.....yaz kıyıları
îmalar ekle satırlarına
bildirisi olsun yalnızlığın
yalnızlık olur mu dersin
îmalar olmaksızın

uzat güneşe kaptan
.....ellerin.....
titremişse soğuktan
uzat ki görsün
îmalar olmadan
yaz gelir mi dersin

kır dümeni gökyüzüne
üç boyutlu düşün biraz
îmalar topla kaptan
.....hadi yaz
îmalar olmadan
yaşamak da olmaz

Recep Subaşı

İnzivam

kapımı çaldığında yakamoz
hareli bir gece güneşiydi
çölün dalgalarında nefes alan
habersizdi kurt çakal inzivamdan

korkuluydum yine de
yüzleşmekten benle
inzivamın kapısını çalan tektim
kaçamayacağım bir afettim
ya ben de satarsam beni
köpeği kadar mert olamayan gibi
ruhumun ölümünü görürsem
yüreğimdeki kini

ben böyle gecelerde dertleştim içimde
bazen bir müritti dış geçiren
bazen bir çoban acılarını giyip gelen
çok kavgalar gördü kürsüler
gözyaşı aktı bazen kan
şıştı yüreğim işte o zaman

o kalabalıkta sorup inzivamın fikirlerini
paylaşırdım kendi dertlerimi
bu yüzden işte bu yüzden
sakladım seçilimişler meclisini
sakladım itten köpekten

Recep Subaşı

İstanbuluyum

-Orhan Veli Kanık'tan mülhem-

bir koro şefiyim gültepede
selamlar verir besteler alırım
işim bu
ben işimi pek severim

bir öğrenciyim göztepede
yarımca bir ekmek
ne bulursam onu yerim
çalışmam gerek bütlere kaldım
ben bütleri pek severim

hemşehrisiyim bir kastamonulunun
beyoğlunda delikanlıyım
çarşambada sofu
beşiktaşta taraftar
ben istanbulluyum
kastamonulu olduğum kadar

Recep Subaşı

İstasyonda Şiir Çalan Sakallı Dede

istasyonda şiir çalan sakallı dede
görsen nasıl büyüdüm şimdi
istasyonda şiir çalan sakallı dede
görsen sakal bıraktım ben de

istasyonda şiir çalan sakallı dede
yaşlandın titriyor ellerin
düşüyor mısraların hece hece

istasyonda şiir çalan sakallı dede
çekil artık köşene
ben istasyon çalışıyorum her gece

Recep Subaşı

İzmarit

küllüğün ortasında iki üç izmarit
ezilmiş
belli ki demin fırtınalar esmiş
biri sevgilisinden ayrılmış
biri anlatamıyormuş
biri hırçın bir hareketle terketmiş masayı
ince bir duman hâlâ tütüyor kıvrılmış bir izmaritten

belki bir telefon geldi mahalleden
belki de anlaşılmadı muhattabı tarafından
savruk dört sandalye
ve ortada bir küllük
deminki dumanlar neredeler
kim bilir
biraz önce biri söylerken sevdiğinin ismini
akıp giden duman acaba sevdiğine gitti mi
nerdeler kim bilir

belki biraz önce bir kaç devlet yıkıldı burda
belki bir devlet kurdu dört kişi
ama o da yıkılmış belli
biri kalkmış gitmiş öfkeli
duman hâlâ tütüyor

birinin babası ölmüştür
teselli sözleri ve duman
sarmıştır zaman yolunu
sövmüştür kadere
hırçın bir hareketle kalkmıştır
duman hâlâ tütüyor

mektup gelmiştir memleketten
belki yârini el almıştır
avlu tutmuştur gödeş kemal
tarlasına girmiştir
kalkmış gitmiş hiddetli
duman yavaş yavaş sönüyor

artık ne devlet kalmıştır ne matem
konuşan dudaklar susmuştur
sevdiğini yerine koymuştur aşık
ne yetim kalmıştır ne öksüz
herkez yolundadır
bir şair oturmuştur masaya
ve bir tek o anlar
biri kalkmış gitmiş sinirli
şair kalkarsa
kim okur izmaritin öfkesini

Recep Subaşı

Kars'tan Cübeyl'e Kardelen

çölde çiçek yetişmez dediler
umut dedi direniş dedi
inanmadı
bir öğlen vakti
yürüdü kızgın kumlara bir kardelen tohumu
müdanasız bir damla suya
kuruldu kaktüsün bile buhranlandığı çorağa
inatla
onu karstan cübeyle indiren inatla
koyuldu yaşamaya
her kardelen gibi
yapraklarını gösterdi
ve çiçeğini
her kardelen gibi inatla
ama o kardelenlerin en cesuruydu
umutla yeşerdi
anladı ki umutla balıklar bile çölde yüzer
böyle düşüğündü kardelen
kendisiyle gurur duyarak
ta ki bir devenin dişleri arasında ezilene dek
kimse deveye dur dememişti
çünkü burada kardelenin
kaktüs kadar değeri yoktu
son demlerinde anladı kardelenin manasını
anladı çölde çiçek yetişir
ama bir çiçek yetişsin diye yetişmez

Recep Subaşı

Kızıl Geçiş

adımlaması geçiyor zamanın
camlar ardında bir naşir
gözetliyor aşan var mı payını
ve naşirden de öte
sesler sesler sesler vesesler

gözleri kapanınca insan
uzaklaşan adımlar duyar ilkin
ve açar uyanır devran bile
merhaba verir arkasına dönüp
gözler gözler gözler ve gözler

ve artık kemiklerin ufalanmak üzredir
hayat demek saniye saniye çürümektir
acıtır ciğerlerini almasanda nefes
iyice kaldırılmaz olur
sözler sözler sözler ve sözler

ve artık ben
duyduğum türküler göğsüm inip kalkarken
vermişim son fırsatını vuslat için
gezler gözler arpacıklar

ismimiz yazılıdır biletimiz alnımızda
yol göründü ReSu kızıl yolculukta
son hatıralar bir gölge gibi gömülü siste
dosta emanet bıraktık
izler izler izler ve izler

Recep Subaşı

Kovan Adı Nerden Gelir?

acıktı bir gün ilkel adam
bulamadığında yavru bir ceylan
ilk tohumu toprağa attığı an
başladı yaşam ilk tohuma dayanan

yoruldu yine ilkel adam
ağır geldi çift ağır geldi saban
sadık kölesini buldu hayvan
ve doyurdu karnını tarladan

hasat oldukça acıktı gözleri
istemedi ürünü paylaşsın öküzleri
dinledi içindeki hain fikirleri
cazip geldi adama şeytanın sözleri

medeniyetin maketini yaptığı an
adını da koyuverdi kovan
arılara lâzım biriktirirler bal
ama bulamayacaklar acıktıkları zaman

topladı işçilein balları
bıraktı her seferinde bir damlasını
seyretti bir damlaya üşüşen yüzlerce arıyı
ve dinledi ayyuka çıkan yaygarayı

bu yaygaraydı koroyacak ekini
sakladı ürünü kullanmadan elini
korkutmuştu arıları öküzlerini
şimdi rahatça bölebilirdi ekmeğini

hâlâ da böyledir medeniyet
çiftçi vardır işçileri vardır ve arıları
bir de oğlu vardır
arıları susturmadan oturma sofraya dediği

Recep Subaşı

Küller

küller
küller ölüsü bir ateşin
ne bir tören ardından
ne de bir ayin
küller
simgesi kimsesizliğin
kimse oturmaz başında ağıtlarla
ne bir papaz
indirir elini alnından göğsüne
ne bir imam
sürer elini yüzüne
dualar mı
kimse düşünmez bile
çünkü insanoğlu
solumuştur dumanını
yada yiyip içmiştir pişirdiklerini
anlayacağın bitirmiştir işini
yalnız okşayıp kutsadığı sular
gökyüzüne gönderdiği
onlar insandan daha kutsaldır
yağar yağmur olup
boşalır yeryüzüne
yIKANMAYAN kül kalmasın diye
vefa budur
istanbulda semt değil

Recep Subaşı

Maşuk İstanbul

dün bir ölümlüyü aldım kollarıma
ölüm kokan nefesi işledi ruhuma
aşık oldum istanbul sana
bir daha bir daha

kalsam bi dertsin istanbul
kaçsam bi dert
kaç mecnunun leylası maşuk istanbul
her defa her defa

ya köprülerden sarkan tramvay uykusu
zincirlikuyuda ise ölüm kuşkusu
ey cesaretin ödülü
tam kalbinde vefa vefa istanbul

Recep Subaşı

Merhaba Allahaismarladıklarım

merhaba bu şehir
merhaba bir merhabasını esirgeyen insanlar
merhaba yaşantılarım
merhaba anılarım
merhaba aldanmışlıklarım
gün boyu beklemişliklerim merhaba
ey ömrümün müdavimleri merhaba
hakkınız büyük inkâr edemem
hakkınızı helâl edin
bunu borcunuz olduğu için istiyorum
ömrümün kirasıdır

merhaba anneciğim
zaman denen şey ne garip
daha dün elimde hayat bilgisi kitabı
vahşi hayattan sakınırdın beni
bugün elimdeki kitap büyüdü
ben biraz büyüdüm
ama değişmeyen şeyler de var
içimdaki çocuk meselâ
hiç büyümedi
sen sarılıp okşayasın diye
al kucağına al kucağına
defalarca al kucağına öp diye
daha dün dediğim belki bir asır önceydi
zaman denen şey ne garip anne
geçiyor mu geçmiyor mu belli değil

gezebilecek miyim bir daha şehrimin sokaklarında
hadi gezdim diyelim
rastlayabilecek miyim sevdiklerime
hadi rastladım diyelim
ebe oynayabilecek miyim onlarla
hadi oynadım diyelim
ya bu günler
bu geçen günleri yaşayabilecek miyim bir daha

haydi eyvallah vakit gitmektir
ben artık gidiyorum
bu gitmek öyle ruhun bedenden ayrılması gibi değil
bu kez beden ruhtan ayrılıyor
çocukluğumu bırakıyorum burda
gençliğimi sevdalarımı
ben artık gidiyorum
burada tutamadığım zamanı tutmaya gidiyorum
allahaismarladık

Recep Subaşı

Mor Ölüm

-mor sana yakışıyor demenin başka yoludur şiir yazmak-

mor kuzulur gördüm düşümde
mosmor dalgalar mor köpükler saçıyor
mor saçlarına mor gözlerine mor kaşlarına
bir karga o da mor
şu mor yer alaplı olmalı
çaydamarda bir kız mor hayaller kuruyor
mor bir koca mor çocuklar
mor eşya düzüyor evine

nabzım düşüyor
dünyam morarıyor

bakın bakın mor elbiseli kıza
bir balodan çıktı galiba
şu mor taksî mor ışıkta geçmiş olmalı

yorgun kalbim ağırlaşıyor

bir çift balayına çıkmış
mor şaraplar çarpışıyor
ay bile morarmış
liman arkasında bir balıkçı
atıyor oltasını gecenin morluğunda

dudaklarım üşüyor
dünyam morarıyor
yorgun kalbim ağırlaşıyor
ölüyorum galiba
ölümün mor sesi vicdanımın kuluklarında

Recep Subaşı

Namert Tokluđu

bir çaycın yüreğine
düştü bir sabah gözyaşı
ıslanmıştı üşüyordu üstelik
derin bir ah çekti
kurutsundiye rüzgârı
sabah oldu gönlü çekti
ufacık kaldı yüreği
bir titreyiş titredi ki
bir yürek bu kadar
bu kadar mahzun atar
her kalp atışında
bir darbe daha aldı dünya
ve onlar ve siz
vefa denizi korsanları
merhamet bekledidiniz
avuç içi kadar yürekten
neresine sığardı ki zaten
siz vefayı çiğneyen
ve bir damla içmediniz
siz sevgi çalan yol kesip
ellediniz yürekleri cüzdan gibi
hazine kurdunuz belki kaf dağına
zerre harcanmayacaktı bilerek
şimdi meteliksiz yürekler
şimdi bâkir bir hazine
yarattınız bir gölgeye çekildiniz
ve unutulacak silinince sesiniz

Recep Subaşı

Nedamet Sokağı

geçtim nedamet sokağından
bulutlar yerle bir
ıpslak yolları
eflatun ve kaygan
sağımda solumda ölülerin evleri
bomboş bazıları
şu mavi pencerele görkfmli boş ev
attıla ilhan yazıyor kapısında
o an'ı bekliyor
tavanı çatırdamış yalnızlıktan
bu evler ölenlerin evleri
nedamet sokağı upuzun
her pişman ölümüdür bilmem
ölülerin evleri nedamet sokağında
an bekliyor bazıları
o an'ı
bu mavi pencerele ev boşa bekliyor
her -an gelir- o an gelmez
burası nedamet sokağı
kaf dağı ardında umutsuz bir sokak
sesleri şairlerin uzaktan boğuk boğuk
çesmesi kubbesi yok
ne uğuldayan bâki ne akan sinan
gelmeyecek o an
gökyüzünde anlaşılmaz bir heybet
ne o eski heyecan
ne de muhabbet
nedamet sokağı sessiz
bazı evlerin ışıkları yanıyor
bomboş bazıları
bu mavi pencerele ev boşa bekliyor
her -an gelir- o an gelmez

Recep Subaşı

O Kız

o kızı nerde nasıl düşünsem
bir şeyler kopar biryerlerde
belki bir ağaç devrilir
belki sızar hasret
özlem yağmurlarının son damlasının
taşırdığı bardaktaki çatlaktan
bir şeker düşer çaya
bulutlar ateş eder birbirine
belki çöle yağmur düşer
incinir sarı kum
saksağanlar sevişir kış biter
belki sakağım şişer
ne zaman nasıl düşünsem
kalbim savaşıır kızıl kızıl
o kızı nerde nasıl düşünsem
birşeyler biter birşeyler yiter
birşeyler başlar birşeyler doğar

Recep Subaşı

ReSu

gerçek nedir resu
aldığın her nefestir

yaşamak nedir resu
nefes alanlarla nefes alabilmektir

ölüm nedir resu
ciğerlerinin sökölüp solungaç takılmasıdır

Recep Subaşı

Rua Kabilesi

malum karganın dalda unuttuđu
bir parça peynirdi cinayet sebebi
bu peynir için talan oldu rua kabilesi
peyniri görenler sustular
çünkü hepsi açtılar
maneviyeten açtılar
zordu karganın mekanına ulaşmak
hakk sınamak için vermemiş kanat
gözleri peynirden başkasını görmez olmuş
zaten tek kendilerine taparlarmış
bir lokma ekmek için niyetleri kan akıtmakmış
hem de çok kan
ceset çiğneyip ulaşmakmış gayeleri ulaşılmaz peynire
onlarca yılda yetişen onlarca insan
az görünmüş gözlere peynirden
cesetleri üstüste dizmişler
kan kokusunda peynire uzanmışlar
kan kokusu duyulmuş
karganın etçil abileri meydana doluşmuş
karga peynirle abileri cesetlerle buluşmuş
ve göklerin kralı hesap sormuş
rua denilen emicilik son bulmuş
ve görenler bunu düşünmüş
yanılmış
çok yanılmış

Recep Subaşı

Sahte Kahraman Sahte Hain

orda
bir hırsız var orda
karanlığın altında
karanlıktan mı bilmem kimse görmüyor
bulutlar farkediyor onu
yıldırımlarla aydınlatıyor yeryüzünü
insanlar yine görmüyor hırsızı
hepsi gökyüzüne bakıyor
yıldırımlar arttıkça insanlar yere bakmaz oluyor
bu hırsızın işine bile yarıyor
insanlar göğe bakıyor
hem hırsız önünü görüyor
umudunu kesiyor bulutlar insanlardan
yağmur başlıyor hırsızı kaçırmak için
bu da hırsızın işine yarıyor
yağmurdan kimse hırsızı duymuyor
sonra biryerlerden güneş geliyor
kahraman edasıyla
hırsız pılını pırtını toplayıp kaçıyor
sonra cahil eller birbirine çarpıyor
fakat güneş gitmekle suç işlemişti
hiç gitmemeliydi
cahillerin yanında kahraman olmuştu hain
ama asıl kahraman küfredilen bulutlardı

Recep Subaşı

Sakallı Ölü

uzadı sakalları mezarında ölümün
elinde kırılan zamanın parçalarıydı
öldüren batıp kalbine
arkasında bıraktığı şehir onu
avutamaz olduğunda aldı eline
vurdu vurdu vurdu
kan damladı yere
ağlıyordu
çekti perdelerini rüzgâr esiyordu
bulduklarını kaybediyor kan kaybediyordu
çünkü çok ağlıyordu
yattı usulca mezarına
tüyleri diken dikendi
çivilenmişti tabutuna
sanki hiç doğmamıştı
oysa dün doğan oydu
ve geçen her saniye
ihtiyarladı ölüm çürümek yerine

benim ölüm ak sakalıyla
benim ölüm yaşadığı lâhzayla
benim ölüm düşmanlarıyla
o kızın gözleriyle anılacak
elâ ölü hâlâ ağlıyordu
kan dolmuştu tabutuna
ağlamayı kesti sonra
çünkü biraz daha ağlasa
kan fışkırırdı damarlarımdan
liğme liğme heybetiyle
yaşlanan bir ölüydü o
ölmüş hayatının baharında
çocuğu yüzünü dikenler basmış

Recep Subaşı

Sigara

bugün sigaramı
yepyeni hayallerle yaktım
otobüs geldi
daha yarımken attım

Recep Subaşı

Şaire Şiir

-hakan yılmaz'a-

bir şair dolaşır damarlarımda
bir şair dolaşır dilsiz
bazen yürüyüp nehirler boyu
iner deniz kenarıma
elleri caebindedir avare
umursamaz umursatır
muhteşem besteleriyle okur
anlam yumağı şiirlerini
duyamazsınız sessizdir çünkü
bilemezsiniz asla

bir sabah yine böyle başıboş
indi denizimin kumsalına
çıkardı zulasını cebinden
yook öyle değil
kullanmazdı hiç alkol
ağır bir taş çıktı zuladan
ekmek denen
bağladı ayağına ekmeğini
gözyaşlarına okudu sessizce
sondan bi önceki şiirini
ve yürüdü sulara bir sabah
ve öldü dilsiz şair
ve siz duyamayacaksınız
şiirlerinden bir lokma hiç
çünkü ekmeğin gazabından korkun

Recep Subaşı

Tefeci

dün ne verdiyse sana
yarın olur alır dünya

Recep Subaşı

Ti Cetveli(Öğrenci Şiiri)

kafam yine davul gibi
yine onlar geldi
mecnûn aşık mıymış neymiş
eflâtun desen aynı
bir şeyler geveledi
karac'oğlan bizim esmayı görmüş bu kez
fuzûlî de teşrif ediverdi
kısa konuşmaz zaten
kalemi yokmuş tez gitti bu kez
al dedim leylânı da mecnûnu da
hezarfen de sığındı odama
kediler rahat vermemiş
öğretemedim edisona
karanlıktan korkmamayı
allahtan sokakta kimse yokmuş
arşimedi tutamadık
paskal müselles yapıverdi
çayla da iyi gidermiş

sahi ya ilk ders hangi yazılıydı

Recep Subaşı

Timsah Yası

bir silâh sıkıldı
yankılandı damarlarımda sesi
kan aktı bürüdü gözlerimi
sevdam yığıldı yüreğimde
ölü bir düş gibi serildi içimde
faili mechul kaldı kanı yerde
kim vurdu kim vurabilirdi ki
acımadan kim ola ki
düşmanı da yoktu ama
kimler kıydı acaba
merhametsize ne denir ne desem
zerre incinir mi lanet etsem
kimin o kanlı eller
kimin bi bilsem
ayıptır gûnahtır diyerek sen mechul
kıymak günah değil mi
masum yıldızları tek tek vuran
ve bakmadan göğün rengine
söylediğiniz mehtap türküleri
utanmanıza lâhzâ sebep değildi
ve vurdunuz atmacayı bir avuç kan için
bıraktığınız başsız ejdere acıyın şimdi

Recep Subaşı

Unuttum Ağlamayı

keşke avuçlarımda bir çocuk olsam
yalnız kalsam parmaklarımla konuşsam
onu da bir bir onu da ayrı ayrı
ağlasalar ben ağlayamam

Recep Subaşı

Yalan

yalan dostum yalan
ün nam şan ünvan
birinin adı akrepmiş
birinin adı yelkovan
ikisini de koşturan
o isimsiz kahraman

Recep Subaşı

Yalandı

bir fidan devrildi sandım
ayak sesini duyduğumda karıncanın
yıkılacak sandım ilgaz rüzgârından
kuyruk sallayan bir akrepmiş

bir mahzun buruk havada
makber kazdım tarlamda
acıyı unutulacak sandım
bak dedim kendime kızdım
gördün mü güneş yine doğdu
yani dedim
herşey olması gerektiği gibi
o zaman öyle düşün
bir çakıl taşıattığında suya
nasıl dalgalanır ve durulur

yeter dedim artık
dursun yürek bu dalgalanma
bütün dalgaların öldü
makber orada bak gömüldü
yalandı
ne atılan bir taşı suyu dalgalandıran
ne de bu dalganın duracağıydı inancım

bir fırtınaydı durulmaz
yalandı

Recep Subaşı

Yok Oğlu Yok

gecenin kolları yok
olsa boynumda olurdu

güneşin yolları yok
olsa kapımda olurdu

ayın saçları yok
olsa koynumda olurdu

ne yoksa dünyada
olsa beni bulurdu

Recep Subaşı

Yok Oluş Bulvarı

karacaahmette külleri bir sigaranın
kendiliğinden sönüp bitmiş
bir sarı leke kalmış ardında yalnızca
bir de külleri mezarlıkta
bıraktıkları ancak bu kadar
hayatını yazmış bir filtreye
o filtre şimdi ayaklar altında
çok uğraşmıştı geride bir şeyler bırakmak için
hatırlanmak için
fakat şimdi ne pakette boşluğu
ne de bıraktıkları
bir tek kokusu kalmıştır birinin gocuğunda
rahatsız edici
külleri rüzgarda savruk
filtresi yerde ezik
o leke ise bir şiir gibi
belki bu şiir gibi
girmiştir bulvarına yok oluşun
kimlerin girmediği yok oluş bulvarına
belki faruk nafiz girmemiştir ama
maraşlı şeyh oğlu satılmışın girdiği bulvara

Recep Subaşı

Zincirsiz Gece

bugece devam ediyorum
söylenmemiş aşkların güzelliğiyle
yarım kalmış şiirlerime
bugece devam ediyorum
aşklarımı söylemeye
aldatıyorum bugece
bir onu bir bunu
şeytan anlatıyor ben uyuyorum
bugece uyumuyorum
ruhum melekler adasında sürgünde
bu gece yalnızım şeytanla birlikte
bir onun yanındayım bir bunun
ama şarap yook
şiirler var bugece
başım dumanlı
bir onla yazıyorum bir bunla
bu gece uyumak yok
daha demincek bi yosmayla yazıyodum
namus bekçileri çekti kulağımı
su uyur düşman uyumaz
bugece devam ediyorum
utandığım aşklara
bugece utanmak yok
bir kadeh daha kaldır bir mısra daha çek

nasıl da sızdı iki dörtlükle
kör şeytan afyon mu çektin be
kalk kalk yazalım hadi

Recep Subaşı

Zonguldak

güneş yaklaşıyor şehre mahcup
bacalardan tüten alinterleri
güneş geçiyor üstünden
bulutları çekerek yüzüne

kırgındır gücenmiştir halkı
çünkü görünmeden gitmiştir çoğu kez
yerin altındakilere selâmsız üstelik
mahçuptur aralarında yağmurdan bir bez

güneş terk ediyor mahmur şehri
omuz üstünden bakıyor vedalaşamadığından
el sallıyor karılar kocalarının gelmesi yaklaşmıştır
güneş terk ediyor şehri mahcup ve mağrur

Recep Subaşı